

ÎNCHEIERE

29 august 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Valentina Clevadî
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Tentiuc Vasile,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Tentiuc Vasile împotriva Întreprinderii de Stat „Stațiunea Tehnologică de Irigare Chișinău” cu privire la anularea ordinului de concediere și încasarea salariului,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către Tentiuc Vasile și menținută hotărârea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 18 ianuarie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă,

constată:

La 08 iunie 2010 Tentiuc Vasile a depus cerere de chemare împotriva ÎS „Stațiunea Tehnologică de Irigare Chișinău” cu privire la anularea ordinului și încasarea salariului.

În motivarea acțiunii a indicat că la 10 decembrie 2007, a fost angajat în funcție de manager (director) șef adjunct al ÎS „Stațiunea Tehnologică pentru Irigare Chișinău”.

Indică că prin Ordinul nr. 132/p emis la data de 08 iunie 2009 de către Î.S. „Stațiunea Tehnologică pentru Irigare Chișinău” în temeiul art.86 alin.(1) lit. c) Codul muncii a fost concediat din funcția de șef de sector al Î.S. „Stațiunea Tehnologică pentru Irigare Chișinău”.

Apreciază ordinul dat drept ilegal, invocând în acest sens, că până la emiterea ordinului contestat, dânsul a deținut funcția de manager (director) șef adjunct, dar nu funcția de șef de sector, funcție din care a fost concediat, ordinul privind transferul în funcția din care a fost concediat nefiindu-i adus la cunoștință

Sustine că acordul organului sindical, s-a eliberat fără petrecerea ședinței comitetului sindical, motiv pentru care consideră că acest acord este lovit de nulitate și nu poate produce efecte juridice necesare pentru respectarea prevederilor art.87 alin. (1), 88 alin.(1) lit. h) din Codul muncii, acordul pentru concediere fiind unul

unipersonal, emis numai de președintele comitetului sindical, fără consultarea tuturor membrilor comitetului și ascultarea sa.

IAfirmă că contrar prevederilor art. 88 alin.(1) lit. c). d), f), g) din Codul muncii, angajatorul nu i-a propus alt loc de muncă, nu a redus locurile vacante, nu i-a acordat o zi lucrătoare pe săptămână pentru căutarea unui alt loc de muncă, cu 2 luni înaintea concedierii, nu a prezentat agenției pentru ocuparea forței de muncă informația privind persoanele ce urmează a fi disponibilizate.

Solicită anularea Ordinului nr. 132/p din 08 iunie 2009, restabilirea în funcția de director adjunct al ÎS „Stațiunea Tehnologică pentru Irigare Chișinău”, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a salariului pentru absența forțată de la serviciu, începând cu 08 iunie 2009 până la data restabilirii în funcția deținută anterior concedierii și încasarea prejudiciului moral în mărime de 20000 lei.

Pe parcursul examinării cauzei, Tentiuc Vasile a depus cerere de concretizate a pretențiilor, prin care a solicitat anularea Ordinul nr,132/p din 08 iunie 2009, încasarea din contul pârâtului în beneficiul său în loc de restabilirea în funcție a compensației în mărime de 40000 lei, a salariului pentru lipsa forțată de la serviciu începând cu data de 08 iunie 2009 și a prejudiciului moral în sumă de 20000 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 10 iunie 2010 a fost restituită cererea de chemare în judecată și explicat lui Tentiuc Vasile că trebuie să se adreseze cu cerere ÎS „Stațiunea Tehnologică de irigare Chișinău” și dacă nu va fi mulțumit de răspunsul primit la cerere sau nu va primi un răspuns conform art. 322 CM, în termen de 10 zile, va fi în drept să se sesizeze instanța de judecată pentru încasarea salariului și că restituirea cererii de chemare în judecată nu exclude posibilitatea adresării repetate în judecată a aceluiași reclamant, cu aceeași acțiune, împotriva aceluiași pârât, cu același obiect și aceleași temeiuri dacă reclamantul a lichidat încălcările.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 iulie 2010 a fost admis recursul declarat de către Tentiuc Vasile, casată încheierea primei instanțe și restituită pricina în prima instanță, la etapa primirii acțiunii.

Prin hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 18 ianuarie 2013 acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2013 a fost respins apelul declarat de către Tentiuc Vasile și menținută hotărârea primei instanțe.

La 10 iunie 2013 Tentiuc Vasile a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului invocă dezacordul cu hotărârile judecătorești emise pe marginea pricinii în cauză, considerând că au fost emise cu interpretarea și aplicarea eronată a legi materiale și procedurale.

Indică că contrar art. 88 alin. (1) lit. g) Codul muncii, angajatorul cu 2 luni înaintea disponibilizării nu a prezentat Agenției pentru ocuparea forței de muncă informația privind persoanele ce urmează a fi disponibilizate, fapt ce se confirmă prin răspunsul Agenției nr. 1438 din 27 noiembrie 2012, prin care se comunică că informația privind disponibilizarea salariaților a fost prezentată abia la 11 iunie 2009, și anume, numai peste trei zile după concedierea sa.

Insistă că contrar art. 88 alin. (1) lit. c) Codul muncii, angajatorul nu i-a propus în scris un alt loc de muncă, deși existau locuri vacante, care ulterior au fost ocupate și contrar art. 88 alin. (1) lit. f) Codul muncii nu i-a acordat o zi lucrătoare pe săptămână pentru căutarea unui alt loc de lucru.

Menționează că la disponibilizarea sa angajatorul a derogat de la prevederile art. 88CC, care prevede că angajatorul este în drept să concedieze salariații de la unitate în legătură cu lichidarea acesteia ori în legătură cu reducerea numărului sau statelor de personal, doar cu condiția că va emite un ordin cu privire la preavizare sub semnătură a salariaților cu 2 luni înainte de lichidare unității ori de reducerea numărului sau a statelor de personal.

De asemenea invocă că contrar art. 183 alin. (2) lit. b) Codul muncii, potrivit căruia în cazul unor egale calificări și productivități a muncii, de dreptul preferențial de a fi lăsați la lucru au participanții la acțiuni de luptă pentru apărarea integrității teritoriale și independenței RM, angajatorul a dispus concedierea sa, deși dânsul a participat la acțiuni de luptă pentru apărarea integrității teritoriale.

Invocă că acordul organului sindical nu poate produce efecte juridice, or acesta a fost emis unipersonal de președintele comitetului sindical, fără consultarea tuturor membrilor comitetului.

Apreciază drept eronate concluziile instanțelor de fond cu privire la constatarea transferului legal din funcția de director adjunct în funcția de șef de sector, or, în acest sens nu a fost emis ordin și nici modificat contractul individual de muncă.

Susține că examinarea pricinii în instanța de apel s-a produs în absența sa, dânsul nefiind citat legal despre data, ora și locul desfășurării ședinței de judecată, fiindu-i astfel încălcat dreptul la un proces echitabil.

Prin recursul suplimentar, depus la data de 29 august 2013, a invocat că în perioada examinării cauzei în instanța de apel s-a aflat peste hotarele Republicii Moldova, iar avocatul său Sergiu Mocanu a fost în imposibilitate să-l reprezinte în instanță, deoarece î-i era retrasă licența de avocat începând cu data de 08 octombrie 2012 până la 17 iunie 2013.

Afirmă că a fost în imposibilitate să se prezinte la ședința personal fie reprezentat de un avocat, fapt despre care Mocanu Sergiu a înștiințat instanța de apel, prezentând în acest sens cererea.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Tentiuc Vasile nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Tentiuc Vasile asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Tentiuc Vasile ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul lui Tentiuc Vasile se consideră inadmisibil.
Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva

